

שניבת שניבת מלכות

העלון ידל ע"י 'מלכות באר שבע' - מזכרות לאירועים

מזכרות לאירועים

מלכות באר שבע
פאר היצירה היהודית

5

כמו באולם שמחות

הרה"ג שלמה לוינשטיין שליט"א

- קמתי כל יום בשעה 6.00. - טוב מאוד. ואח"כ? - נטלתי ידיים. - יפה מאוד כמה פעמים? - שש. - כל בוקר? ששים שנה? 50.000.000 מה הלאה?

ההוא בחוץ שמע "נטילת ידיים" נהיה לו רע...

- נו, מה הלאה? - אה, תסלחו לי, אבל הייתי חייב להתפנות... - להתפנות כל בוקר? שישים שנה? - כן. - 100,000,000!!!

ההוא בחוץ שומע. נו, אם על להתפנות משלמים ככה, המצב לא כל כך נורא.

- מה הלאה? - הלכתי לבית הכנסת. - היכן היה בית הכנסת? - כ-200 מטר מהבית. בערך. לא יודע בדיוק.

שלחו את גבריאל המלאך לבדוק את המרחק, והוא מודיע המרחק הוא 253 מטר. המשך בעמוד הבא

אי רבותי, "האי עלמא כהילולא דמי", וזכרים לעשות הכל: לאכול, לישון, לעבוד, אבל את העיקר שוכחים, את הטבעת שוכחים: מותר לישון, מותר לאכול, מותר לעבוד אבל הכל לשם שמים. אפשר להרוויח מיליונים של מצוות, מיליונים של זכויות, רק אם נזכור להצמיד מחשבה טובה לכל מעשה, לרתום כל דבר לעבודת ה' ואז בעזרת ה', כל חיינו, כל רגע ורגע מחיינו, יהיו עבודת ה', יהיו לכבוד קודשא בריך הוא. וכדי להמחיש זאת יותר נספר את סיפורם של שני נהגי המוניות בעולם האמת.

היו פעם שני נהגי מוניות. האחד דתי והאחר לא. נפטרו לבית עולמם. הלא דתי אמר: אומרים שכאן הדתיים שולטים, צריך לראות איך מסתדרים. החליט לעמוד בתור אחר הנהג הדתי כדי לראות איך זה עובד.

מגיע הנהג הדתי. שואל אותו המלאך: מה עשית בחיים שלך?

הגמרא אומרת "שיננא, חטוף ואכול חטוף ואשתי, דעלמא דאזלינן מיניה כהילולא דמי". דהיינו, חטוף ואכול חטוף ושתה, כי העולם הזה שאנחנו הולכים ממנו דומה לחתונה.

מה הדמיון?

הורים עושים שמחה ומחתנים את ילדיהם. וזה בכלל לא פשוט. קודם כל יש למצוא את השידוך. זה באמת לא פשוט. לבסוף מגיע הרגע המיוחל, עושים תנאים שוברים צלחת וקובעים תאריך לחתונה. מחפשים אולם, בוחרים תאריך, מחליטים על תפריט, מחפשים תזמורת ואח"כ צלם, ובגדים לבני המשפחה, חליפה לחתן ושמלת כלה. ומה עם הזמנות? בקיצור, שלושה חודשים נוראים, לחתונה כולם כבר מגיעים מתוחים ומותשים. סוף סוף הגיע רגע החופה, החופה מתחילה ואומר הרב לחתן: נו, איפה הטבעת? החתן עונה: אה, שכחתי...

התמונה מתוך מבוחר הפוסטרים של סוכות ולכל עונות השנה מבית "מלכות" מזכרות לאירועים לפרטים, הערות והארות בנושא העלון ניתן לפנות למערכת במייל maalot2009@gmail.com

ביום שלישי יט אלול (8.9.09)
תיקיים כנס יום תפילה ותשובה
בקברות הצדיקים בגליל,
בהשתתפות הרב יוסף קהתי שליט"א.
יציאה בשעה 8 בבוקר, חזרה משוערת
בשעה 21:30. הרשמה מראש חובה
במשרדי ערכים 08-6727077.
המחיר 100 ש"ח לאדם, כולל
ארוחת צהריים מלאה.

זמני השבת

פר' שופטים
ב' אלול תשס"ט

כניסת שבת: 19:00
צאת שבת: 19:49
צאת שבת ר"ת: 20:38

- כל הכבוד, הלכת כל בוקר לבית הכנסת?
 - כן. - ברגל או במכונית? - ברגל. - אוהו!
 253 מטר ברגל, בוקר בוקר, שישים שנה
 200,000,000!!! - הלאה. הנחת תפילין?
 בוודאי, של יד ושל ראש ביחד!! - אוהו!
 300,000,000!!! נו, מה עוד? - התפללת.
 - התפללת?! במניין?! עם "אמן" ו"אמן" היא
 שמייה רבא". מה אתה אומר... כך שישים
 שנים 500,000,000. הלאה. - אח"כ חזרתי
 הבית ואכלתי ארוחת בוקר. - מה אכלת?
 - שתי פרוסות לחם עם גבינה. - כל בוקר?
 10,000,000!

ההוא בחוץ שמע וחיך לעצמו.
 טוב, אם בשביל סנדביץ' משלמים מצבי מצוין
 אני אכלתי הרבה יותר!

- נו, מה הלאה? - אח"כ ברכתי ברכת
 המזון. - ברכת המזון?! ארבע ברכות?! עוד
 10,000,000! מה הלאה? - הלכתי לעבודה.
 - מה עשית? - נהגתי במונית. - כמה שעות?
 - שמונה שעות כל יום. - שמונה שעות... יפה
 מאוד... 40,000,000!!

ההוא בחוץ ממשיך ושומע. נו,
 חשבתי שהדתיים האלה הם "פנאטים"...

טעיתי. מתברר שגם על נהיגה משלמים, אם
 כך מצבי טוב יותר משל, אני נהגתי שעות
 רבות יותר.

וכך זה נמשך. - מה עוד עשית?
 התפללתי מנחה ומעריב. - באותו בית
 כנסת? 253 מטר?! עוד 200,000,000. ומנחה
 במניין?! עוד 20,000,000. ומה אח"כ?
 למדתי שיעור משניות. - למדת תורת השם?!
 כאן כבר לא יספיק הדף, המחשב לא מכיל.
 זה בליונים וטריליונים... אה... תורת השם!
 שישים שנה, שיעור כל יום!!! ואח"כ? ארוחת
 ערב? - כן. רבע עוף עם תפוח אדמה. - עוד
 30,000,000. ואח"כ? - הלכתי לישון. -
 כמה זמן? - שמונה שעות. - יפה מאד, עוד
 40,000,000!!

ההוא בחוץ כבר נרגע. ב"ה... הם משלמים
 גם על אוכל, גם על שינה... לא רק על קיום
 מצוות. אז מי אמר שהם קיצוניים...

ועכשיו הגיע תורו של הנהג החילוני:
 - שלום תספר את סדר היום שלך?
 קמתי בשש. - יופי מה עשית? - תסלחו לי...
 הלכתי להתפנות. - טוב. מה הלאה?
 הנהג ראה שם לא רושמים כלום ותמה.

- נו, מה הלאה? - אכלתי. - מה?
 שמונה פרוסות לחם עם גבינה צהובה, שני
 יוגורט, שתי ביצים, שלושה מלפפונים, חמש
 עגבניות. - ככה? 100,000,000 - מינוס
 מאה מיליון. - מה?! - תמשיך... תמשיך...
 מה הלאה? - הלכתי לעבודה. - מה עשית?
 - נהג מונית. - כמה זמן עבדת מדי יום?
 - 16 שעות. - מינוס מאה חמישים מיליון. -
 תסלחו לי בבקשה, מה הולך פה?! בגלל שהוא
 היה דתי?!

- אה... פה זה עולם האמת! אדוני, את
 העיקר שכחת! לא משלמים בשביל לאכול
 ולישון. ההוא הלך להתפלל וגם הלך ללמוד
 משניות וקיים את המוטל עליו, לכן קיבל
 את שכרו. הקב"ה שם את האדם בעוה"ז כדי
 להתקיים צריכים להתפרנס. בשביל לשלם
 שכר לימוד עבור הילדים ב"חידר", צריך
 לעבוד. בשביל לחתן את הבנות עם תלמידי
 חכמים, צריך כסף. אז בוודאי, גם זו מצווה!!
 אבל, העיקר שלא שוכחים את העיקר! אם
 לא עושים את העיקר, בשביל מה בכלל באת
 לכאן?!

- "ריבוננו של עולם בכבודו ובעצמו", השיב היהודי.

חיך ה"רב" ושאל: "מדוע איפה טרחת לבוא ממרחק עד כאן? וכי לא יכולת
 לתבוע את בעל דינך לפני אחד הרבנים בעירך?"

הסביר לו היהודי: "כל הרבנים בעירי הם יראי אלוקים ויש לחשוש שמא לא
 יוכלו לקיים את הפסוק 'לא תגורו' ומחמת יראה יטו את הדין לטובת ריבוננו של
 עולם. אבל עליך, אדוני ה"רב", שמעתי שאין בך שמץ של יראת אלוקים ויכול
 אני לסמוך עליך שלא תטה את הדין לרעתך..."

מסופר על הגאון מווילנא שבילדותו למד עמו ב'חדר' ילד שהיה בעל כשרון
 גדול, ולימים נפגש עמו וסיפר לו שהוא משמש כרב בית כנסת. שאל החבר את
 הגאון כיצד הגיע לרם מעלתו?

ענה הגאון. חז"ל אומרים שאינו דומה מי ששונה פרקו מאה פעמים למי
 שישונה פרקו מאה פעמים ואחת. האם אתה מאמין לזה?

ענה החבר: ודאי שאני מאמין!

אמר לו הגאון: אני לא האמנתי ובדקתי...

שבת ט' אלול 29.8.09	יום ו'	יום ה'	יום ד'	יום ג'	יום ב'	יום א' ג' אלול 23.8.09	לוח הזמנים לפי שעון "קיי"
4:54	4:53	4:52	4:52	4:51	4:50	4:49	עלות השחר
5:02	5:02	5:01	5:00	4:59	4:58	4:57	זמן טלית ותפילין
6:15:45	6:15:05	6:14:35	6:13:40	6:12:50	6:11:55	6:11:10	נץ החמה
19:10	19:11	19:13	19:14	19:15	19:16	19:17	שקיעה
19:26	19:27	19:28	19:29	19:31	19:32	19:33	צאת הכוכבים
8:48	8:47	8:47	8:47	8:47	8:46	8:46	סוף זמן ק"ש מג"א
9:26	9:26	9:26	9:26	9:26	9:26	9:25	סוף זמן ק"ש גר"א ובעל התניא

פרפראות

יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו... (דברים י"ז, ז)
 מדוע מכים ב"סלח לנו" על הלב?

מפרש רבי חיים (אחי המהר"ל מפראג) בספרו "אגרת הטיויל" בדרך צחות.
 כתוב (איוב ל"ז, ז): "ביד כל אדם יחתום". בתפילות של הימים הנוראים אנו
 אומרים: "וחותם יד כל אדם בו", כל אדם חותם בכתב ידו על כל רשימות
 עבירותיו. יוצא שהיד היא העדה לכל עבירותיו של האדם. ולכן עם היד הזו
 מכים על הלב ככתוב (דברים י"ז, ז): "יד העדים תהיה בו בראשונה".

והוא מוסיף עוד: מובא במדרש שיכה ביד על הלב כאילו אומר לו: אתה
 גרמת לי, כי הרי הלב חומד...

האריז"ל אומר שצריך להכות עם האגרוף, וכך מביא גם ה"מגן אברהם".

אומר רבי חיים שיש לזה סיבה נוספת: את כל העבירות ניתן לפדות בעזרת
 צדקה כמו שאמר דניאל לנבוכדנצר (דניאל ד', כ"ד): "וחטאיך
 בצדקה פרוק". ומדוע עדיין יש חטאים? כי היד קמוצה, דהיינו
 מקמץ בצדקה, ולכן אומרים "סלח לנו איבנו כי חטאנו" עם יד
 קמוצה.

יהודי אחד נכנס ל"רב" רפורמי ידוע ואמר לו: "אדוני הרב, בא
 אני מעיר רחוקה כדי לתבוע בעל דברים שלי לדין תורה".

- "ומי הוא בעל הדברים שלך?" שאל ה"רב".

שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך

בדרך כלל, בשבת הראשונה של חודש אלול קוראים את פרשת שופטים, ולא בכדי הדבר, כי דרכי התשובה רמוזים בפרשה זו, וכדלקמן. הפרשה פותחת בפסוק (דברים טז, יח) "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים אֶת הָעָם מִשֹּׁפֵט עַד־קֶץ". הפשט הוא, שצריכים להציב שופטים ושוטרים בכל עיר ועיר כדי שידאגו למשמר תקין. אבל אומרים בעלי המוסר, שכל אדם צריך להציב שופטים ושוטרים "על שעריה" שבגופו. הנה יש לאדם "שערים" שונים: שער של שמיעה - שהם האוזניים, ויש שער של דיבור ואכילה - הוא הפה, הכולל את השיניים, השפתיים והלשון (שעליה נאמר בתהלים יב, ד: "לשון מדברת גדולות"), וכן יש שער של ראייה - שהם העיניים. ולכל שער יש גם סוגר וחותם, למשל: עפעף - לעין, תנוך - לאוזן, שפתיים ושיניים - ללשון, יד - לאף, ומוטלת על האדם החובה להציב שמירה על השערים הללו, שלא יראה דבר לא טוב, לא ישמע לשון הרע, לא ידבר שקר, חנופה ולשון הרע, ולא ירחיק דבר אסור. ואומר רשב"י, אם הייתי בבריאת העולם הייתי אומר לקב"ה שיברא לאדם שתי פיות, אחד לאכילה ושתייה ואחד לדברי תורה. ואח"כ חזר בו ואמר, אם בפה אחד הלשון מדברת גדולות, בשתי פיות על אחת כמה וכמה, ולכן טוב שנברא רק פה אחד.

הירות משקר

הנביא ירמיה קונן ואמר (ירמיהו ט, ד) "וַיֵּשֶׁב בְּרַעְיוֹ הַיְהוּדִים וַאֲמַתָּה לֹא יִדְבְּרוּ לְמַדּוֹ לְשׁוֹנֵם דְּבַר שֹׁקֵר". יש אדם שאוהב לשקר וכשרואה נמלה אומר זה גמול. ויש אדם שמשנה, ויש אדם שמוסר. וכל אדם צריך להזהר מאד מהשקר. וידוע המעשה עם אשתו של רב שהיתה מצערת אותו ועושה תמיד ההיפך מרצונו, אם היה מבקש אוכל מעדשים היתה עושה מחומום, וכן להיפך, אם ביקש חומום עשתה עדשים. כשגדל רב חייה בנו היה מבקש מאמו את הפך בקשתו של אביו כדי שתתן לאביו מה שלבו חפץ, ואביו התפלא שלפתע אשתו עושה רצונו. אך רב חייא סיפר את "החכמתו", ואביו הוכיחו על כך ואמר לו שלא יעשה כן שנאמר "למדו לשונם דבר שקר". ומכאן אנו למדים שגם למען דבר שיש בו תועלת גדולה לא יוציא דבר שקר מפיו, מה עוד שאפילו לא עלה על דעתו של רב לעשות כפי שעשה בנו, כיון שמחשבתו היתה זכה ואמיתית (עיין יבמות סג ע"א).

לא תטה משפט לא תכיר פנים

על הפסוק (דברים טז, יט) "לֹא תִטֵּחַ מִשְׁפָּט", רמזו בעלי המוסר, שיש חובה על כל אדם ליישר את עצמו ולעורר את עצמו בתוכחות, אם עשה מעשה שאינו כדון ושלא על פי התורה הקדושה. ולצערנו הרב, יש אנשים שתמיד רואים רק את נגעי אחרים, אבל את נגעי עצמם אינם רואים, וכשהם עושים דבר שלא כדון, הם שלווים ושאננים כאילו לא ארע דבר. ואם חברו מעיר לו הוא מקבל את דבריו בהסתייגות. על זה התורה מזהירה "לֹא תִטֵּחַ מִשְׁפָּט לֹא תִכִּיר פָּנִים וְלֹא תִקַּח שֹׁחַד" - ללמדנו שלא יכיר אדם פנים לעצמו, להטות עצמו לכף זכות, ונתנה התורה טעם לדבר: "כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֹר עֵינֵי חֲקָמִים וְיִסְלַף דְּבָרֵי צְדִיקִים". כי כשאדם משוחד מעצמו, הוא עיוור ואינו רואה כלל את מעשיו שלו, ולכן מזהירה התורה שכל אדם יפשפש במעשיו תמיד, וישפוט את עצמו, וכדברי חז"ל (ברכות דף ז' ע"א): "וא"ר יוחנן משום רבי יוסי טובה מרדות אחת בלבד של אדם יותר מכמה מלקיות... וריש לקיש אמר יותר ממאה מלקיות שנאמר (משלי יז, י) תחת גערה במבין מהכות כסיל מאה". והגמרא אומרת (ב"ב דף טו ע"ב): "א"ר יוחנן מאי דכתיב והי בימי שפוט השופטים דור ששופט את שופטיו אומר לו טול קיסם מבין שיניך אומר לו טול קורה מבין עיניך". ולכן כשאדם רוצה להוכיח אחרים, קודם כל יהיה בבחינת "התקשישו וקושו" (צפניה ב, א) - קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים.

השוחד עיוור עיני חכמים

הרה"ג חיים כפסי היה רב ודיין במצרים, ובסוף ימיו לא חש בטוב וראייתו נחלשה מאוד, עד כדי כך כשהיה חותם את שמו על דף היה רווח גדול מאוד בין אות לאות והיה חותם על דף שלם. והנה התחילו לרנן אחריו שמא קיבל שוחד בהיותו דיין ולכן ראייתו נחלשה שהרי נאמר "כי השוחד עיוור עיני חכמים". שמע זאת הרב חיים הזמין את כל אנשי העיר לבית הכנסת. הוא פתח את שער ההיכל ואמר: "רבש"ע, אם לקחתי שוחד במשך חיי, שאני אמות, ואם לא - שיארו עיני!" וכן היה ונפקחו עיניו. ואומר הרב חיד"א: "וראיתי את חתימתו לפני כן והנה היא בכל הדף, ואחר כך ראיתי שחתם 'ה' ניסי חיים כפסי" והיה זה בכתב קטן מאוד שהיו צריכים זכוכית מגדלת כדי להבחין במה שכתבו.

יש מי שיגיב על הסיפור ויאמר: "נו, סיפורי סבתא..."

ואכן, הוא יקלע אל השערה ולא יחטיא! את הספור שמעתי מסבתי תחי", שזכרה את השנים הארוכות בהם אמרה אמה הצדקת שוב ושוב: "לעולם לא אסלה לוי!" וסבתי זוכרת את הרטט והחרדה, בגיגון כבר סוף סוף נסלח לו.

לפני יותר ממאה שנה, ימי עוני ומחסור בישוב היהודי שבארץ-ישראל, הצדקנית מרת אלטע ברקוביץ מטופלת בביתה מרים תחי", ובכנה החולה מויש'לה נ"י.

במסירות של אם יהודיה, שינסה מרת אלטע מתננים ויצאה לחפש מזון לחוליו של בנה ברחבי הגולה.

את פעמיה השימה להונגריה שם גרו קרובי משפחה. נטלה האם את מזוודת המשא, צררה בה את כל הדרוש לימי השעות בגולה, ולבד מכך נשאה תיק יד קטן למסמכים ותעודות מסע. מאחוריה נאחזה ביתה מרים ובתוך החצאית הרחבה בצורה מאוזנת. הושכב בזהירות מויש'לה החולה, שמחלתו החמירה בכל פעם שהעמידוהו מאונך...

ימים קשים עברו על האם, טלטולים, נדודים, אכזבות, דאגה...

באחד הימים, כשירדה מתנשמת ומתנשפת מן הרכבת... נעמד מולה צעיר יהודי: "גברתי, הבי לי את מזוודתך הכבדה ואעזור לך לשאתה".

אנחת רווחה נמלטה מפיה של מרת אלטע. ב"ה סוף סוף בא מישהו לעזרתה מויש'לה חולה עדיין צרור בשמלתה מאחור מחזיקה בה מרים בחזקה, ביד אחת היא אוזחת בתיק המשא והנה מלאך מושיע שישא למענה את המזוודה הכבדה המכילה את כל רכושם.

מול עיניה המשתאות, המסרבות להאמין... נטל הצעיר את המזוודה הגדולה, נשא רגליו ונס!

היה זה כאבן הנורקת אחר הנופל! שגם זה יקרה לה זה יותר מדי!

בקול לא לה זעקה לחלל העולם: "לעולם לעולם לא אסלה לוי!"

ימים חלפו שנים עברו.

מויש'לה נ"י הבריא גדל והקים בית. אך בכל פעם שיישבו ושחזרו את קשיי העבר חזרה האמא אלטע שוב ושוב על אותו רגע מאויים בו חשבה שכל העולם נגדה אפילו מי שמושיט יד מסייעת מועל באמון שנתנה בו.

"לא לא יכולה לסלוח לוי" שבה ואמרה. "אמא, שנים חלפו מאז, אנא, סלחי לוי" בקשה מרים.

"לא!" פסקה האם "את לא תביני אף פעם מה הרגשתי אז. למה הוא עשה לי את זה? אינני יכול לסלוח!"

נכדים גדלים לתפארת אבות. וסבתא אלטע ברקוביץ עומדת במטבח, שולקת הגים אל הסיר המים המבעבע, "לכבוד שבת קודש" מרחשות שפתייה.

רחש משונה מאחורי גבה, מישהו ניצב שם!???

סבא אורי אליעזר עדיין בבית הכנסת, דלת הבית נעולה על מנעול וכריה, ומי זה צועד מאחורי גבה פה במטבח? סבתא אלטע נפנתה לאחור ולמול עיניה, כן היא לא טועה? עשרות שנים חלפו מאותו רגע אפלולי אך היא מזהה בחדות ובדייקנות "זה אתה! אתה" לקחת לי אז את המזוודה!"

זעקה באימה, זעקה בכאב.

"באתי אלייך לבקש סליחה!" בקש האלמוני.

"לא, לא אוכל לסלוח לך!"

"אם כך בואי נא עמי להתדיין בפני בית דין של מעלה..." ענה הזר בקול נוקשה.

"לא! אני סולחת! אני סולחת! ענתה סבתא כשהיא מוחלת כבר בלב שלם.

כולה רעד ורטט רצה לספר לביתה הרבנית מרים גינצבורג תחי" על הרגעים שחלפו "אמא, הן כל השנים אמרתי לך לסלוח!" הבה ונסלח!

בת מלך

מאישה לרעותה

שעור מאלף מן ההימ

השעה הייתה כבר שתיים אחר חצות והניה ישבה עדיין רכונה על הדפים. היא קראה שוב ושוב לעצמה את השורות האחרונות מנסה ל"משש" אותן. ולחוש אם הן מספיק חזקות, אם יש בהן את כל המסר שהיא רוצה להעביר לכיתתה החדשה בשיעור הראשון לחודש אלול.

השיעור הראשון של חודש אלול היה תמיד קשה עברה, התלמידות הרי חוזרות מן החופש הגדול – מאווירת הטוילים והבלויים, וכעת עליהן לעבור תפנית של מאה ושמונים מעלות ולהיכנס בבית אחת לאווירת ימי התשובה והרחמים.

עליה כמחנכת היה מוטל התפקיד לעזור להן בכך, להחזיר בהן את ההרגשה של ימי הדין המשמשים ובאים ובד בבד גם ללמד את הדינים והמנהגים השייכים לימים אלו.

השנה נעשה התפקיד הזה קשה יותר שכן היא כבר לא תחנך את כיתה ו' כהרגלה בשנים האחרונות, השנה היא מקבלת לידיה את הכתה הבוגרת בבית הספר – את כתה ח' וזה בהחלט מהוה שינוי גדול שעליה להיערך לקראתו.

מה חסר בשעור?

ולכן היא יושבת כעת יומיים לפני תחילת השנה כבר כמה שעות לפני ספרים פתוחים, מנסה לקלט מדרשים מתאימים ורעיונות אלוליים. הדפים הלכו והתמלאו בשורות צפופות כשהיא מוסיפה גם סיפורים על גדולי ישראל ומוראם מפני יום הדין. אבל גם לאחר שהשיעור היה כבר בנוי ומוכן הייתה להניה הרגשה שמשווא חסר בו, משווא מהותית ביותר.

היא כבר הייתה עייפה מדי ולכן החליטה שתלך לישון, ומחר – בראש צלול תנסה לקרוא ולשפר כדי שאכן השיעור הראשון לחודש אלול יצליח להרעיד מעט את התלמידות ולהפנים בהן את הרגשת הימים הנוראים.

אותם מעולם, אין זאת אלא שרגעים כאלו מול דלת חדר הניתוחים יש בהם כוח לעורר כוונות נעלמות.

לאחר כשעה שנדמתה בעיניה כנצה הוצא סוף סוף חיימק'ה החוצה והרופא הרגיע אותה שהניתוח עבר בהצלחה.

חיימק'ה היה נתון עדין תחת השפעת ההרדמה והניה שהתה ליד מיטתו עוד כשעתיים. בזמן הזה היא הספיקה קצת לשוחח עם שאר הממתינים ליד חדרי הניתוח, היא עודדה במלים תמות את האישה הזקנה שבעלה עובר ברגעים אלו ניתוח לב פתוח, לזוג ההורים המודאגים שבגופו של בנם מושלתת עתה כליה והיא מסרה את ספר התהילים הקטן והם הודו לה בעיניים דומעות ורופאים יצאו ונכנסו כשבכל פעם שדלת חדר הניתוח נפתחה קפצו כל הממתינים על רגליהם במתח שנתן היה למששו באויר.

בשעה מאוחרת מאד הגיע בעלה של הניה להחליף אותה והיא נסעה הביתה, עייפה וסחוטת לאחר היום הקשה שעבר עליה. רק כשהגיעה הביתה נזכרה שבעצם מחר הוא היום הראשון של שנת הלימודים.

מה תעשה? האם תודיע למנהלת בבקר את כל הספור שעבר עליהם ותבקש שלא להגיע? הרי היא יודעת היטב עד כמה קשה להשיג ממולאת מקום בבוקר ועוד ביום הראשון של שנת הלימודים.

לבסוף החליטה שעל אף עייפותה ותשישותה היא תלך מחר לבית הספר, וכך בהחלטה זו היא שקעה בשניה עמוקה...

בנות כתה ח' ישבו מולה בטורים ארוכים ומסודרים. על פניהן גברה הציפייה וההתרגשות של היום הראשון. הם הביטו בהניה – המחנכת החדשה במבט בחון כמנסות לקבוע האם טובה היא ונחמדה או אולי קשה ותקיפה.

שעור מן הלב

הניה עמדה מולן עדיין עייפה ותשושה מיום האתמול, היא קראה את השמות ורצתה לפתוח בשיעור הראשון לחודש אלול שעור עליו עמלה כל כך הרבה. אומנם בבקר היא קראה אותו במהירות ועדיין חשה שהוא חסר, אבל הרבה ברירות לא היו לה כרגע, היא הוציאה את הדפים המקופלים ו... החלה.

אבל, לפתע היא מוצאת את עצמה מדברת על משהוא אחר לגמרי, היא מצאה את עצמה מספרת לתלמידות הקשובות את אירועי אמש. היא ספרה להן על כאביו הפתאומיים של בנה הקטן, על שעת האימה בבית החולים ובעיקר על ההרגשה שריחפה ליד חדרי הניתוחים.

היא תארה להם את הפחד, את המתח, את הדמעות, את הרגשתה של האישה הזקנה שלב בעלה מוכרע כעת אם למוות אם לחיים. את החרדה של הורים לאותו בן חולה כליות שבניתוח זהה תלויה הצלתו. את האימה שנשקפה מעיני בני המשפחות הממתינים שחיי יקיריהם מונחים כעת על כף המאזניים. והבנות הקשיבו, עיניהן פעורות ולבן פתוח.

"אלול – אפילו דגים שבים רועדים" המשיכה הניה בדבריה וחשה כיצד מילותיה מוצאות מסילות. הרי הרגשה כזו כמו מול חדרי הניתוחים צריכה להיות הרגשתנו בימים אלו. בעוד פחות משבועיים נעמוד כולנו מול כס המשפט וכל אחד יעבור וגורלו יהיו ויחדת, ובריות בו יכתבו מי יחיה ומי ימות. מי בקצו ומי שלא בקיצו... מי יהיה שליו ומי יתיסר... הניה המשיכה, קולה רועד מעט בדממה שבכיתה, רועד ומרעיד.

הצלצול שבישר על סיום השיעור העיר את הבנות כמו מעולם אחר, הן קמו ממקומן כשארשת רצינות של יום הדין המתקרב על פניהן.

הניה הכניסה לתיק את הדפים הצפופים אותם הכינה לפני יומיים. הפעם לא היה צורך בהם, השיעור שאמרה עכשיו נחרט על לוח לבה אמש בבית החולים, ומי ייתן ומעתה יהיה גם חרוט בלב תלמידותיה.

למחרת בבקר כשעברה שוב על הדפים המלאים גברה בה הרגשת חוסר הנוחות. אומנם השיעור יפה, מלא בתוכן מעניין ומגוון אך נראה לה שהעיקר חסר מן הספר. הוא עדיין לא ספוג בהרגשת החרדה מפני יום הדין הגדול והנורא.

מרעיונות יפים עדיין לא נוצרת אוירה מתאימה – אמרה הניה לעצמה כשהיא מתלבשת. איך בכל זאת תצליח לעורר את עצמה ובתלמידותיה את אותה הרגשה מיוחדת.

במשך שעות הבוקר תוך כדי שידיה הזריזות מנקות ומבשלות, המשיכו מחשבותיה להתרוצץ היא נוכה בדברי הצדיק רבי ישראל מסלנט זיע"א: "אלול – אפילו דגים שבים רועדים", כן, אפילו דגים שבים רועדים אז כיצד זה לא יפחדו בני האדם העומדים להתייצב לפני כס המשפט.

אולם פחד הוא תחושה פנימית, תחושה אותה יש ליצור ולעורר, ושעור יפה אין בו די כדי לעשות זאת. אם כן כיצד תצליחי? על מה עוד היא יכולה לחשוב? מה גם שהזמן קצר – הלמודים מתחילים השנה כבר במחצית השנייה של חודש אלול. והעבודה – הוי מה מרובה היא, נאמנה הניה לעצמה והתפללה לסייעתא דשמיא.

בשעות אחר הצהריים שכחה הניה לגמרי מן השיעור, ולא בגלל שהוא פסק מלהטריד אותה אלא בגלל עניין אחר לגמרי.

חיימק'ה בן החמש החל להתלונן לפתע על כאבי בטן עזים, בתחילה היא נתנה אקמול, ניסתה להרגיע אותו, אך משהכאבים הלכו וגברו הקטן ממש התפתל התמלא ליבה חשש.

היא טלפנה אל רופא הילדים וזה יעץ להם לפנות לחדר מיון בבית החולים. הניה ובעלה מבוהלים מעט הזמינו מונית ונסעו עם הקטן לבית החולים הקרוב.

השעות הבאות עברו עליהם בחרדה, בתחילה הם חכו לתורם עד שהרופא התורן יתפנה אליהם, חיימק'ה צרה, בכה והשתולל מכאבים.

ואחר כך הגיעה שורה ארוכה של בדיקות, הועלו אפשרויות שונות החל מהקשות והחמורות וכלה בפשוטות יחסית, ולבה של הניה הלם בפראות במשך כל אותו זמן ארוך, ורק לבסוף כשהיה כבר לילה, הם התבשרו שברוך ה' אין זה דבר חמור, זוהי דלקת התוספתן (אפנדיציטיס) – חיימק'ה ינותח עוד הלילה והכל כבוע"ה יבוא על מקומו בשלום.

הניה נשמה לרגע לרווחה, חוסר הידיעה הוא הגרוע מכל, בידו להמציא וליצור דמיונות וחרדות משונות, כעת כשהם כבר יודעים שלא מדובר בדבר חמור אלא בדלקת שכיחה ובניתוח פשוט הוקל לה מעט. אולם משחימק'ה הובל חיוור כולו על המטה הלבנה אל תוך חדר הניתוחים והדלתות נסגרו מאחוריו שוב צנח בה לבה מפחד ומדאגה.

היא הוציאה את ספר התהילים הקטן המונח תמיד בתיקה והתיישה על אחד הספסלים שבאולם ההמתנה ליד חדרי הניתוחים. אולם ההמתנה לא היה ריק, ממולה ישבו גבר ואישה עטופים בענן חרדה, האישה מחתה דמעות מעיניה בממחטה גדולה, והבעל הציץ מדי כמה שניות בשעונו בעצבנות.

על ספסל אחר, ישבה אישה מבוגרת בוכיה עיניה תלויות כדלת חדר הניתוחים בצפייה ובחשש.

היו עוד אנשים שישבו שם ומעל כולם ריחפה הדאגה ליקיריהם הנמצאים עתה תחת איזמל הניתוחים.

הניה שפכה את לבה בתפילה, פסוקי התהילים יצאו מבין שפתיה ככוונה עמוקה כפי שלא אמרה

מדור לילדים בני מלכת

מאת ר' יורם רוש

בונים מידות טובות

ילדים יקרים קורה ולפעמים אנו קצת עצובים. באותו זמן קשה עלינו להקשיב או ללמוד דבר מה, ובמיוחד כאשר אנו מעוניינים ללמוד ולעסוק בדברי תורה מנסה היצר הרע להחליש את דעתנו ע"י עצבות. אך אנו יודעים כי ביכולתה של השמחה לחדור אל ליבו של האדם ולהתגבר על כל המכשולים, ואז כל הלימוד ועסק התורה נעשה בשמחה וביתר קלות. אם כך נשתדל כולנו להתפלל וללמוד תורה מתוך שמחה ובכך בעז"ה נקרב את הגאולה

פרשה לחיים / שופטים

שלום ילדים חביבים השבת כולי בהתרגשות רבה זוהי השבת הראשונה בחודש המיוחד והאחרון של השנה- חודש אלול, בחודש זה משתדלים כולנו לשפר את מעשינו ולהתכוון לקראת הימים הנוראים הבאים לקראתנו. והנה לא לחינם קוראים אנו בפרשתנו "שופטים ושופטים תתן לך בכל שעריך".." ה' יתברך מצוה עלינו על כל אחד ואחד מאיתנו להעמיד שופטים ושופטים בכל שערינו. לאילו שערים מתכוון ה' ? ובכן חביבים שלי לכל אדם ישנם שערים פרטיים אשר מצויים בגופו ממש כגון העיניים והאוזניים, הפה ועוד אשר בכל אחד מהם אנו צריכים להעמיד שופט ושופט לבל נשתמש בהם לרעה כגון שנתבונן בדברים אסורים או שנקשיב לרכילות חס ושלום וכן שמא נדבר בשפה שאינה נקיה חס וחלילה. לכן באה פרשתנו ופותחת במצוה החשובה ומיד בפיתחו של חודש הרחמים והסליחות בכדי שנשתדל ונקפיד בדברים אלו ונזכה להגיע לימים הקדושים זכים וברים

סיפור לשבת / המשך ר' חיים בן עמר

שמע המלך את תשובתו של רבי חיים ואכן חמתו בערה בו. יהודי המסרב לעשות את רצון המלך, ועוד כאשר מדובר בהכנת בגדים לאירוע מיוחד כמו חתונת ביתו של המלך. הביאוהו אלי ציעוה המלך. מיד ניגשו חיילי המלך אל ביתו של הרב, "בפקודת המלך עליך להצטרף אלינו ולהופיע בארמון בפני המלך ירום הודו". רק שתדע לך רבי חיים כי המלך כועס מאד אולי תתחרט ובכל זאת תתפור למלך ותעשה את רצונו. אך רבי חיים בשלו הפרוטה עדיין מצויה בכיסו ולימוד התורה חשוב לי מכל סכום שירצה כבוד המלך לשלם לי. אם כך לא נותרה לנו ברירה אלא לקחת אותך עימנו. אסף הרב את ספריו טליתו ותפיליו, נפרד מבני ביתו ויצא אל הארמון. בנתיים בארמון ישב המלך ככעסו והחליט כי אחת דינו של זה המרדן - נשליכהו לכלוב האריות ושם יהיה סופו. .. המשך בשבוע הבא

מלכת המצוה

לילדים, והוא מכיר מקרים שהחומר גרם להם לפרכוסים אפילפטיים. לאחרונה אושר שימוש בצמח הסטיוויה כתחליף תזונתי לחולי סכרת. במשך שנים נמנעו מלאשרו בשל נאמנות ליצרני האספרטיים. לפי דברי הנהגת איגוד הרופאים האמריקאים (אמריקן קולג) אופ פשישונו) מדובר במגפה של מחלות נוירולוגיות שגרם הרעל הזה.

הקונגרס מסרב לדון בנושא בשל העובדה שחברות המייצרות את הממתק הן בעלות השפעה כספית עצומה ואחת מהן מממנת את איגוד רופאי הסכרת ומוסדות מחקר רבים.

כל ניסיון לעצור את השימוש בממתק או להביא את המידע לידיעת הציבור נחסם על ידי בעלי אינטרס כלכלי.

ראו הוזהרתם.

הזמנות- תיקי 054 6544162 -

דויד קאפה

מחבר הספרים 'טבעי'-צמחי מרפא בשימוש ביתי לשאלות בקשות וייעוץ - מרפאה- רחוב לוד 12 ירושלים.

טלפון- 050 - 7259293 , 02 - 6249296

הפיך? ענית: בוודאי! אל תשוב משקאות דיאט. קראו מה כתוב בתווית שעל מוצרי המזון ואל תשתמשו באלה המכילים אספרטיים! יש לנו בעיה רצינית. בדו"ח שנמסר בכנסים רפואיים נאמר שדיאט קולה ודיאט פפסי אינם מוצרי דיאטה, אלא מוצרים הגורמים לרצות ולאכול יותר פחמימות, וזה משמין.

ד"ר רוברטס אמר שאספרטיים מסוכן במיוחד לחולי סכרת. 'מצאתי שיש רופאים המאמינים שיש להם חולים הלוקים בחולי רטינופטי (הינתקות הרשתית בעין), אבל למעשה התופעה שלהם ניגרמת על ידי אספרטיים, הגורם לסוכר בדם לצאת מכלל שליטה.

חולי סכרת יכולים לסבול מאבדן זיכרון בגלל חומרים רעילים המשפיעים על מערכת העצבים והמוח, המצויים באספרטיים ויכולים לגרום גם להתכווצויות, התקפי חרדה, כעס ואליומות.

ד"ר רוברטס הוסיף שאספרטיים יכול לגרום למומים מולדים אם נצרך בשלבי ההתעברות וההריון המוקדמים. הממתק מסוכן במיוחד

זהירות דיאט - חלק שני

תופעות דומות לאלו של זאבת אובחנו אצל שותי דיאט קולה ודיאט פפסי, ואלה לא יודעים מה גרם למחלתם, אבל אצל חולים שהפסיקו להשתמש בהם נעלמו התופעות. אצל חולים שאובחנו כחולי ניוון שרירים, וסבלו מבעיות ראייה, שמיעה ותנועה, היתה הטבה ניכרת לאחר שהפסיקו להשתמש באספרטיים.

בזמן הרצאתי אמרתי: «אם מי מכס משתמש באספרטיים וסובל מכאבי ראש, דיכאון, כאבי פרקים, טינטון (צלצל באוזניים), ירידה בויכרון, או התכווצות שרירים, יש לו בוודאי מחלת אספרטיים. לשמע דבריי קפצו אנשים רבים ושאלו: האם זה

מרכז האופטיקה

רשת חנויות אופטיקה
מובילים באיכות, מנצחים במחיר!

שעות פתיחה,

ימים א'-ה' - 09:00-20:00.

יום ו' - 09:00-13:00.

בגלל השירות בגלל המחיר בגלל המבחר בגלל המבצעים

רח' בן צבי 4, באר שבע
טל' 08-6234440

מלכות באר שבע

מזכרות לאירועים • כלי כסף מתנות
מוצרי יודאיקה תפילין מזוזות וספרי תורה

עולם הפליחות
מטבח עצום של מלחות
כל הסוגים, כל העמים
בהכשרים מיוחדים

כלי כסף
אחים חדד
30% הנחה על
כל הבגוון.

כולל הטבעת
הלוגו שלכם בזהב
על המוצר

מבצע מדהים של מזכרות
במגוון עשיר של מוצרי שי
ומתנות לוחות שנה
גלויות כרטיסי ברכה
אריזות שי ועוד לכל
שמחה ואירוע הנכם
מוזמנים להתרשם
מתצוגה מפורת

טרקלין "מלכות באר שבע" רסקו סיטי
רחוב הנרייטה סולד 8 טל: 08-6283515
שעות פתיחה, ימים א'-ה' - 09:00-20:00. יום ו' - 09:00-13:00.

הגיע מבחר גדול של מתנות לחג

הפתעת השנה!
מובית "מלכות וקסברגר"
שנה טובה
אגדה לחגי תשרי

ראש השנה • יום המפורים • סוכות • שטות הפיד
זכו תפלות, בקשות, ספורים, קשלים, עננים,
וקללות נספחות ועוד - הערה בספר ובהבר
וקשורים בעיניים ספאלים וטורחיי עין

המותנה
של
השנה

מזכרות לאירועים מלכות באר שבע

פאר היצירה היהודית

רסקו סיטי רח' הנרייטה סולד 8

